

Pacătuim ușor cu gândul

Dumnezeu, Creatorul nostru, ne-a dat uzul vorbirii, ca să ne descoperim unii altora simțămintele inimilor, și, datorită naturii noastre comune, să facem cunoscute celorlalți oamenii gândurile noastre, dându-le la iveală ca din niște cămări ascunse ale inimii.

Dacă am fi alcatuiți numai din suflet, ne-am înțelege unii cu alții numai prin gândire; dar, pentru că sufletul nostru își zămislește gândurile în ascuns în trup, ca sub o perdea, este nevoie de cuvinte și de nume ca să facem cunoscute cele aflate în adâncul nostru. Când gândirea noastră e rostită, atunci este purtată de cuvânt ca de o luntre, străbate aerul și trece de la cel ce graieste la cel ce aude. Dacă e tăcere adâncă și liniște, cuvântul poposește în urechile ascultătorilor ca într-un port liniștit și nebântuit de vânturi: dacă însă zgomotul făcut de ascultători suflă împotriva lui ca o furtună cumplită, atunci cuvântul naufragiază, risipindu-se în aer.

Faceți așadar, prin tăcere, liniște cuvintelor mele. Poate că vă vor părea folositoare unele din gândurile aduse de cuvintele mele. Greu de prins este cuvântul adevărului și lesne poate scăpa celor ce nu sunt cu luare-aminte. De aceea, Duhul a rânduit ca el să fie scurt și strâns, să spună mult în puține cuvinte, că prin scurtimea lui să poată fi ușor de ținut minte. Că firesc este ca o cuvântare bună să nu-și ascundă ideile în cuvintele obscure, dar nici să aibă idei de prisos și goale, care să nu atace tema în miezul ei.

Aceste calități le are și textul citit noua adineauri din cartile lui Moise, de care își aduc aminte negreșit cei care au fost cu luare-aminte la citirea lui, afară doar de a trecut neobservat pe lângă urechile voastre din pricina scurtimii sale. Iată textul:

"Ia aminte de tine însuși, ca nu cumva un cuvânt ascuns în inima ta să se prefacă în păcat".

Noi, oamenii, pacătuim ușor cu gândul. De aceea, Cel care a zidit una câte una inimile noastre, știind că cele mai multe păcate le săvârșim din imboldul gândurilor noastre, a poruncit ca în primul rând mintea să ne fie curată. Și pentru ca pacătuim ușor cu mintea, Dumnezeu ne cere să avem de ea mai multă purtare de grijă și pază. Că precum doctorii cei prevăzători întăresc cu mult înainte, prin mijloace profilactice, părțile mai slabe ale trupurilor, tot așa și Purtătorul obștească de grijă și adevăratul [Doctor](#) al sufletelor a prevăzut cu o pază mai puternică mai ales acea parte a sufletului nostru pe care o știm mai înclinată spre păcat.

Trupul, ca să săvârșească o faptă, are nevoie de timp, de prilej, de osteneli, de ajutători și de alte înlesniri; mintea însă dă naștere la gânduri într-o clipă și le săvârșește fără oboseală; iar gândurile cresc fără piedică și le e potrivită orice vreme. Se întâmplă uneori ca unuia dintre oamenii serioși, mândru de respectul ce i se dă pentru faptele lui, îmbrăcat pe dinafară în haina înfrânării, prin mișcarea nevăzută a inimii lui, să-i alerge mintea la locul păcatului, chiar când se află în mijlocul celor ce-l fericesc pentru virtutea lui; cu închipuirea a vazut cele poftite, și-a ticluit o întâlnire rușinoasă și, zugrăvindu-și lămurit plăcerea în cămara ascunsă a inimii sale, a săvârșit

păcatul înlăuntru lui, fără de martori, necunoscut de nimeni, până va veni Cel ce descoperă cele ascunse ale întunericului și vădește păcatele inimilor. Ferește-te, dar, ca nu cumva un cuvânt ascuns în inima ta să se prefacă în păcat, pentru că "cel ce se uită la femeie pentru a o pofti a și săvârșit desfrânare în inima sa". Da, păcatele săvârșite cu trupul sunt împiedicate de multe pricini; dar cel ce păcătuiește cu gândul, păcătuiește tot atât de repede pe cât a și gândit. Deci, acolo unde căderea este grabnică, acolo ni s-a poruncit să avem și pază mai puternică. De aceea, ni s-a spus: "Nu cumva un cuvânt ascuns în inima ta să se prefacă în păcat".

[\(Sfântul Vasile cel Mare - Omilia a-III-a\)](#)

Sursa: <http://ortodoxiatinerilor.ro/sfaturile-sfintilor/sfantul-vasile-cel-mare/386-pacatuim-usor-cu-gandul.html>